

om Sindal eller Storehedinge, naar det gjaldt om Pladsen for en Stationsbygning, men naar det ærede Medlem gør det, er det maaske, fordi de paagældende mangle Folk med lokalt Kendskab, og saa maa de nøjes med dem, de kunne faa.

Ministeren for offentlige Arbejder ad interim (Weimann): Særlig til de ærede Medlemmer, som nu have haft Ordet om Hinnerup Station, skal jeg gøre nogle faa Bemærkninger. Det er det sædvanlige, naar der tvistes om, hvor en Banegaard skal ligge, at alle Parter mene, at deres Underskrifter ere de bedste, vægtigste og lødigste. Det, som har været det afgørende for Statsbanerne, da man i sin Tid uden nogen ydre Foranledning har foreslaaet Stationen flyttet, var rent og skært Bekostningsspørgsmaalet. Statsbanerne regne nemlig, at det at lade Stationen blive liggende paa det gamle Sted vil koste omtrent 33,000 Kr. mere i Anlægsudgift foruden Ekspropriationen, og her drejer det sig navnlig om den berømte Kro, der vil medføre, at hele Ekspropriationen bliver 30,000 Kr. dyrere. Nu bliver der ganske vist for saa vidt et lille Afslag i de 30,000 Kr., som et Medlem oppe i det andet Ting har sagt, at det, der skal eksproprieres hos ham, vil han gerne give gratis; det drejer sig ikke om særlig meget, om end det selv for det paagældende Medlem i det andet Ting vel kan være en nævneværdig Sum. Ekspropriationsudgifterne ville i alle Tilfælde, hvis Stationen skal blive liggende, blive væsentlig dyrere.

Saa kommer det praktiske Spørgsmaal: Hvad faa vi for de Penge? Hvad bliver der ydet mere, hvis Staten med en Bekostning af 33,000 Kr. udover de 30,000 Kr. mere til Ekspropriation — det bliver ialt godt 60,000 Kr. — lod Stationen blive liggende paa det gamle Sted? En noget større Del af Oplandet fik da lettere Adgang til Stationen, medens Hinnerup By vedblivende vil faa en noget vanskeligere Adgang. Naar vi skulle se objektivt paa det, maa man ogsaa kaste et Blik ud i Fremtiden, og der maa man vist regne med, at Forholdene, som de i Tidens Løb have udviklet sig, ville forskyde sig til Fordel for Hinnerup, idet det er en opløstrende Stationsby, medens Byerne paa den anden Side af Banen ikke i den Grad gaa fremad. Under disse Omstændigheder er det naturligvis en Skønssag, om man skal gaa til en betydelig større Udgift. Jeg vil vanskeligt kunne bestemme mig til, navnlig i disse Tider, at komme med et saadant Forslag, der vilde

paaføre Statskassen en betydelig forøget Udgift. Paa den anden Side, skulde der i dette høje Ting være Stemning og et Fler-tal derfor, vil jeg naturligvis kunne acceptere et saadant Forslag, lige saa vel som jeg, hvis det maatte ønskes, kan acceptere en Udsættelse af Spørgsmaalet. Vi kunne skyde det ud til næste Aar og begynde den samme store Strid forfra. Det er saa uvist, hvilket Resultat man naar. Naar det ærede Medlem for Randers Landkreds (Bjerre) særlig har paralleliseret Forholdet med Hadsten og forundret sig over Summen, skal jeg dertil bemærke, at ved saadanne Stationsanlæg ere Bygningerne forholdsvis ikke det meste. Det drejer sig om Sporanlæg, som naturligvis nu have maattet anslaaes noget rigeligere end til Hadsten for 8—9 Aar siden.

Saa skal jeg til det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott) og det ærede Medlem fra Silkeborg (Jacob Christensen) bemærke angaaende Betalingen for Snekastning paa Strækningen Silkeborg—Skanderborg, at jeg med de to ærede Medlemmer er enig i, at Staten skal være en human Arbejdsgiver, som betaler den gængse Arbejds løn. Fuldt saa enig, som de to ærede Medlemmer ventede, at jeg skulde være med dem om det her berørte Forhold, er jeg dog ikke paa Forhaand, for det er saadan en egen Ting at give Statens Embedsmænd derovre Pistolen for Brystet, naar Statsbanerne ere i en ubehagelig Stilling, fordi de skulle skaffe fri Bane. Man kan ikke i Almindelighed knæsette som Princip at sætte Statsbanerne Pistolen for Brystet og sige, at nu skulle de betale. Men jeg gentager og understreger, at det er min Mening, at Staten til enhver Tid skal betale den gængse Arbejds løn og optræde human i enhver Henseende overfor sine Arbejdere. Forholdet har neppe stillet sig saa grelt, som det ærede Medlem fra Silkeborg antyder det. Snerydningen begyndte den ene Dag, og allerede den næste Dags Middag var Banen farbar. Men jeg maa indrømme, at Togene kunde være begyndt et Par Timer tidligere, hvis Statsbanerne ikke havde — det ærede Medlem fra Silkeborg sagde: fedtet, jeg vil sige — nølet med at bevilge 35 Øre i Timen i Stedet for 30 Øre. Selvfølgelig skal Staten betale ordentligt, og den skal navnlig, som det ærede Medlem fra Silkeborg sagde, betale hurtigt. Jeg beklager, at der har kunnet gaa 8 Dage, inden Arbejderne have kunnet faa Arbejds lønnen udbetalt. Jeg haaber imidlertid for Statsbanernes